

Hoofdstuk 44

Nadat Hades zich aan de branding had ontworsteld en wegzeilde van Atlantis, keek hij met weemoed nog éénmaal achterom, met pijn in zijn hart omdat hij nooit meer naar het prachtige eiland zou terugkeren, maar hij was wel verheugd dat hij geen deel meer uit hoefde te maken van het door hem zo verfoeide godengezelschap.

Hades had als de God van de onderwereld aan de macht van zijn jongere broer, Zeus, getornd. Maar door gebrek aan medestanders had hij de strijd uiteindelijk opgegeven. Eigenlijk steunde alleen Athena hem - de godin van de oorlog – die ook regelmatig dwars tegen Zeus inging. Hades had haar in een overmoedige bui in vertrouwen genomen en verteld dat hij een coup aan het voorbereiden was. Athena was regelrecht naar de oppergod gestapt en had hem van de plannen op de hoogte gesteld. Het gevolg was dat Hades na een democratische stemming verbannen werd naar de voet van de vulkaan Pico, waar hij zijn voedsel verzamelde en een boomhut voor zichzelf bouwde.

Nu had hij niets meer te zoeken op Atlantis en de vernedering van zijn excommunicatie had hem gesterkt om een lange en ongewisse reis te maken in westelijke richting. Tegen de wind in, waardoor hij niet kon worden gevolgd.

Hij had een klein zeilschip gebouwd, dat topgetuigd was met een kiel, zodat het tegen de wind in kon laveren. Een tot dusverre onbekend ontwerp, waar Hades alle vertrouwen in had. Doordat hij de laatste jaren in afzondering op het eiland had geleefd, waren zijn voorbereidingen onopgemerkt gebleven, behalve voor Persephone, de oogverblindende godin van de onderwereld. Ze waren verliefd op elkaar geworden. Persephone had een maagdelijke uitstraling. Ze was lang voor godinnenbegrippen, zo'n één meter vijftachtig en elk gewaad, dat ze immer bevallig om haar ranke lichaam drapeerde, stond haar fantastisch. Haar lang blond haar droeg ze afwisselend los

en opgestoken. Qua schoonheid deed ze niet onder voor Aphrodite, een andere godin die zeer werd begeerd. Hades was één kop groter dan zijn geliefde en leek als twee druppels water op zijn jaren jongere broer Zeus met zijn blonde krullen, diep blauwe ogen en gespierde lichaam. Hades en Persephone begrepen elkaar blindelings en waren zielsgelukkig met elkaar in de lente en de zomer. Dan kon Hades zijn geluk niet op met zijn lieve en vrolijke geliefde. Maar na zes maanden keerde jaarlijks het tij. Persephone werd dan knorrig, verslonsde zich en was simpelweg niet te genieten. Dan transformeerde ze van onweerstaanbaar naar ronduit afstotelijk. Hades kon daar niet mee omgaan en vervloekte haar donkere buien. Omdat hij wist dat Persephone hem in haar duistere gemoedstoestand het bloed onder de nagels vandaan kon halen, stuurde hij haar elke herfst heen. Morrend vluchtte ze dan naar haar moeder, Demeter, de machtige godin van het graan, totdat het voorjaar aanbrak en haar frivoliteit weer de overhand kreeg. Dan vielen zij en Hades elkaar smachtend in de armen.

Het schip was gereed om te water te worden gelaten toen Persephone al ruim vijf maanden bij haar moeder verbleef. Hades kon niet langer wachten met het vertrek, want hij vreesde dat zijn werf ontdekt zou worden en hij kon alleen van het eiland weg bij een afluende wind, waarvan aan het einde van maart voor hooguit één dag sprake was. Één nacht tevoren sloop hij het paleis van Demeter binnen en drogeerde Persephone, waarna hij haar ontvoerde en buiten bewustzijn hield totdat ze op zee ver genoeg van Atlantis waren verwijderd. Ze schreeuwde moord en brand en eiste dat Hades rechtsomkeert zou maken.

‘Ik wil naar mijn moeder!’ brulde ze met lange uithalen. Hades gaf geen krimp. Hij wist dat het niet lang zou duren voordat ze weer voor rede vatbaar zou zijn.

De reis verliep langzaam en vaak stond Hades naast de mast in de verte te turen, verlangend naar land in zicht. Hij kon dat uren volhouden.

Vis was al snel hun enige bron van voedsel, dat Persephone zingend bereidde. Na drie maanden konden ze geen vis meer zien. Ze leden aan scheurbuik en het werd hoog tijd dat ze aan land zouden gaan. Het warme zand voelde dan ook goed onder hun voeten, toen ze eindelijk van boord stapten.

Vanuit de bosrand, die de overgang naar het strand markeerde, liepen inlanders ter begroeting op hen af. Voorop hun leider met zijn volgelingen in zijn kielzog. Niets wees op enige vijandigheid. De leider stond even later met een brede grijns voor Hades. Die pakte zijn vlijmscherpe dolk uit de schede aan zijn riem en sneed in een snelle beweging de keel van de arme man door. Met grote ogen van ontzetting zakte de leider gorgelend ineen en zijn gevolg wierp zich ter volledige overgave op de knieën.

Geen genade, vond Hades, en hij veegde zijn mes schoon. Als hij indruk wilde maken dan kon dat alleen maar op deze manier. Ze liepen door tussen de geknielde inlanders, die onderdanig kruipend een weg voor hen vrijmaakten.

‘Zo, de toon is gezet,’ zei Persephone geanimeerd, toen Hades met grote stappen fier voor haar uit liep in het mulle zand. Op zijn rug een grote zak met dertien kristallen schedels.